ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **NELA DRINKS s. r. o.,** se sídlem Úzká 127, Český Těšín, zastoupená JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem Poděbradova 1243/7, Ostrava, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2015, č. j. 56253-2/2015-900000-302, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 6. 2017, č. j. 22 Af 88/2015 - 31,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 6. 2017, č. j. 22 Af 88/2015 - 31, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 6. 11. 2015, č. j. 56253-2/2015-900000-302, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 28 570 Kč **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Radka Hudečka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni byla při celní kontrole zajištěna nádoba s obsahem 300 litrů lihu, která se nacházela mimo prostory daňového skladu, a líh tak byl ve volném daňovém

oběhu ve smyslu § 3 písm. l) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů. Žalobkyně k tomuto lihu nepředložila potřebné doklady, proto Celní úřad pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) rozhodl o zajištění lihu, odvolání žalovaný zamítl. Jelikož ani později nebyla žalobkyně schopna doklady doložit, vydal dne 13. 5. 2014 správce daně rozhodnutí, č. j. 6312-5/2014-570000-12, o propadnutí lihu (dále jen „rozhodnutí o propadnutí lihu“). Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. V odůvodnění uvedl, že z místního šetření vyplynulo, že předmětný líh žalobkyně uvedla do volného daňového oběhu, neboť v době kontroly nebyl umístěn v daňovém skladu. Prostorové vymezení daňového skladu se odvíjelo od návrhu žalobkyně na vydání povolení k provozování daňového skladu. Ve věci tak nebylo sporu, že se líh v rozhodnou dobu mimo daňový sklad nacházel. K námitce dříve provedených kontrol, které pochybení neodhalily, krajský soud uvedl, že byla pouze obecná, a tomu pak odpovídalo odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jediným výsledkem takové argumentace by pak teoreticky mohlo být pouze to, že celní orgány v minulosti nepostupovaly správně. Celní orgány rovněž nemohly udělit mírnější sankci, než bylo propadnutí lihu, neboť jim to neumožňovala právní úprava, takže vůči žalobkyni nepostupovaly šikanózně.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá formálně o důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy namítá nesprávné právní posouzení krajským soudem.

[4] Podle stěžovatelky je postup celních orgánů i krajského soudu výsledkem přepjatého formalismu. Během kontroly v jejím areálu, kde se nachází v jedné části téže budovy daňový sklad a v druhé části výroba, transportoval zaměstnanec vysokozdvižným vozíkem barel s lihem cca 15 metrů přes dvůr z daňového skladu do výroby, kde by byl líh standardně zpracován a odpovídající množství vyznačeno v denním hlášení. Zaměstnance stěžovatelky ale celníci zadrželi před vjezdem do výroby a líh byl zajištěn. Stěžovatelka poukazuje na to, že jí není tolerováno žádné pochybení (byť neúmyslné a nevědomé), a celní orgán může chybovat bez následků (chybné vrácení zabaveného lihu následované opětovným zabavením). Stěžovatelka stejnou manipulaci s lihem provádí již několik let pod dohledem celních kamer (a nikdy jí to nebylo vytýkáno), a navíc se problém po třech dnech snadno vyřešil rozšířením daňového skladu o dotčenou část dvora. Celní orgány porušily § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, který jim ukládá šetřit práva stěžovatelky a využít prostředků, které ji co nejméně zatěžují. Měly ji přiměřeně poučit o jejích právech a povinnostech, a ne hned líh zabavit.

[5] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Stěžovatelka byla držitelkou povolení k provozování daňového skladu, což jí umožňovalo využívat režim podmíněného osvobození od daně, což pro ni představovalo konkurenční

výhodu oproti jiným subjektům bez obdobného povolení. S touto výhodou se však pojí celá řada povinností, na jejichž dodržování je třeba právě s ohledem na charakter režimu podmíněného osvobození od daně bezpodmínečně trvat (např. povinnost vedení evidencí, udržování dostatečného zajištění daně, dodržování zákonných pravidel při nakládání s vybranými výrobky apod.). Tato velmi přísná pravidla byla právní úpravou zákona o spotřebních daních nastavena zejména z důvodu předcházení daňovým únikům, k nimž by právě možným zneužitím režimu podmíněného osvobození od daně mohlo dojít. Je nemyslitelné, aby vybraný výrobek (líh) umístěný v daňovém skladu tento režim (prostor daňového skladu) opustil s tím, že za nějakou dobu se do něj opětovně vrátí, aniž by došlo ke změně daňového režimu. Taková situace nemůže vůbec nastat bez toho, aby vznikla povinnost daň přiznat a zaplatit, jedinou výjimku představuje doprava v režimu podmíněného osvobození od daně za splnění podmínek zákona o spotřebních daních. Skutečnost, že líh opustil daňový sklad a zároveň nebyl přepravován v režimu podmíněného osvobození od daně, nebyla sporná, proto postup celních orgánů není možné pokládat za formalistický. Nedošlo ani k porušení poučovací povinnosti dle daňového řádu, neboť stěžovatelka si (jako držitelka povolení k provozování daňového skladu) měla a musela být vědoma přísných podmínek, které jsou s provozováním spojeny. Proti postupu celních orgánů se stěžovatelka mohla bránit opravnými prostředky. Rozšíření daňového skladu po provedené kontrole bylo v dispozici stěžovatelky, neboť ta navrhuje ke schválení prostory budoucího daňového skladu. Skutečnost, že část přilehlého prostoru, kterou stěžovatelka musela při manipulaci s lihem v daňovém skladu využívat, nebyla do prostor daňového skladu zahrnuta, lze přičítat pouze k její tíži. Námitka, že celní orgány věděly o způsobu manipulace s lihem v jejím areálu, není nijak podložena.

[6] V replice stěžovatelka opakuje, že s lihem manipulovala obdobně jako v minulosti, proto musela být tato skutečnost správci daně známa z celního dozoru. Výhoda plynoucí z existence daňového skladu je vyvážena složenou kaucí, přičemž žádost stěžovatelky o prominutí kauce celní orgány zamítly. Záznamy o dřívějších kontrolách jsou součástí interního celního spisu, proto je stěžovatelka neměla k dispozici a mohla pouze obecně odkázat na provedené kontroly.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[9] Předmětem řízení bylo, zda byl předmětný líh (nacházející se z důvodu běžné manipulace v době celní kontroly mimo prostory daňového skladu) uveden do volného daňového oběhu a pokud ano, jak měly celní orgány postupovat vůči stěžovatelce. Dle § 3

písm. f) [v době kontroly správce daně se jednalo o písm. g)] zákona o spotřebních daních se daňovým skladem rozumí „*prostorově ohraničené místo na daňovém území České republiky, ve kterém provozovatel daňového skladu za podmínek stanovených tímto zákonem vybrané výrobky vyrábí, zpracovává, skladuje, přijímá nebo odesílá, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 59, 78, 89 a 99), přičemž hranice takového místa nesmějí být přerušeny s výjimkou případu, kdy tímto místem prochází veřejná komunikace; správce daně může stanovit, že určité objekty a plochy tohoto místa nejsou jeho součástí*“. Dle § 3 písm. l) zákona o spotřebních daních se uvedením do volného daňového oběhu rozumí každé, i protiprávní, vyjmutí vybraných výrobků z režimu podmíněného osvobození od daně, jakož i dovoz a výroba mimo tento režim, rovněž tak skladování a doprava výrobků, u nichž se neprokáže, že se jedná o výrobky zdaněné, nebo pokud se neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně. Dle § 19 odst. 1 zákona o spotřebních daních je výrobek v režimu podmíněného osvobození od daně, jestliže je „*a) umístěn v daňovém skladu podle § 3 písm. f)*“, nebo „*b) dopravován za podmínek stanovených pro dopravu a vývoz (§ 24 až 27f)*“. Dle § 42 odst. 2 písm. a) zákona o spotřebních daních správce daně zajistí výrobky, nejedná-li se o výrobky pro osobní spotřebu, nebo oprávněně nabyté za ceny bez daně, které jsou skladovány bez dokladu dle § 5 téhož zákona (tedy takové výrobky, které byly uvedeny do volného daňového oběhu, a doklad nebyl předložen). Správce daně, který rozhodl o zajištění, je dle § 42b odst. 1 zákona o spotřebních daních povinen zahájit řízení, jehož cílem je prokázání, zda se zajištěnými výrobky bylo nakládáno zákonným způsobem. V rámci tohoto řízení může správce daně rozhodnout o uvolnění zajištěných výrobků dle § 42c zákona o spotřebních daních nebo o propadnutí (zabrání) výrobků dle § 42d téhož zákona.

[10] Daňový sklad je institutem společným pro státy Evropské unie, neboť jeho vymezení plyne z čl. 4 odst. 11 Směrnice Rady 2008/118/ES ze dne 16. prosince 2008 o obecné úpravě spotřebních daní a o zrušení směrnice 92/12/EHS. Pro jeho provozovatele představuje výhodu spočívající v tom, že výrobky v něm umístěné jsou podmíněně osvobozeny od daně (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Afs 243/2015 – 50, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). Pro stát naopak tento režim představuje potenciální nebezpečí daňových úniků, které je ještě umocněno tím, že výrobky zatížené spotřební daní (alkoholické nápoje, tabákové výrobky, minerální oleje) jsou častým předmětem podvodů na dani. Stát toto nebezpečí kompenzuje omezeními a povinnostmi, na jejichž dodržení je třeba zásadně trvat právě s ohledem na charakter režimu podmíněného osvobození od daně (např. povinnost vedení evidencí, udržování dostatečného zajištění daně, dodržování zákonných pravidel při nakládání s vybranými výrobky apod.). Mezi tato omezení lze řadit i povinnost výrobky podmíněně osvobozené od daně ponechat v daňovém skladu dle § 19 odst. 1 písm. a) zákona o spotřebních daních, pokud nejsou přepravovány dle § 19 odst. 1 písm. b) téhož zákona, nebo dokud nejsou uváděny do volného daňového oběhu. Nutnost nakládat s výrobky pouze v prostorách daňového skladu podporuje i definice dle § 3 písm. f) zákona o spotřebních daních, která zdůrazňuje prostorovou ohraničenost daňového skladu a stanoví, že výrobky se v hranicích daňového skladu nejenom skladují, ale taktéž vyrábí a zpracovávají. Pokud daňový subjekt zamýšlí s výrobky uvnitř daňového skladu manipulovat, měl by tomuto záměru uzpůsobit i vymezení daňového skladu, aby výrobky při manipulaci vymezený

prostor neopustily. Je to totiž právě daňový subjekt, jenž v návrhu vymezuje budoucí prostory daňového skladu uzpůsobené jeho potřebám, které následně celní orgány potvrzují dle § 19a odst. 1 zákona o spotřebních daních. Na takto striktní úpravě, kdy výrobky musí zůstat umístěny v daňovém skladu, pokud chce daňový subjekt využívat výhod režimu podmíněného osvobození od daně, je nezbytné zásadně trvat, a to právě kvůli umožnění permanentní kontroly cílící na předcházení daňovým únikům. Z této povinnosti by snad mohly obecně přicházet do úvahy určité výjimky ve velmi mimořádných až extrémních situacích (což však není případ stěžovatelky), pokud by byly zároveň racionálně odůvodnitelné. Příkladem může být zásah vyšší moci (pokud začne v areálu hořet či hrozí zatopení, bylo by snad možné akceptovat snahu daňového subjektu dostat výrobky z daňového skladu, kde by akutně hrozilo jejich zničení či znehodnocení, nebo by např. jejich zasažení ohněm mohlo vést k ohrožení života, zdraví nebo škodám na majetku v blízkosti), avšak i v tomto případě musí být výrobky umístěny mimo daňový sklad pouze po nezbytně nutnou dobu. Zákonný požadavek na přísné dodržování pravidel daňových skladů (tedy i povinnost nakládat s výrobky po celou dobu v prostorách daňových skladů), je třeba dodržovat především proto, aby se předcházelo daňovým únikům.

[11] Úkolem celních orgánů je jednání porušující ustanovení zákona o spotřebních daních postihovat, jakmile se o něm dozvědí. K jejich roli náleží i monitorování činnosti daňových subjektů v zájmu prevence porušení celních (daňových) předpisů. Stěžovatelka opakovaně poukazovala na to, že v posuzovaném případě využil správce daně své kompetence a snímal daňový sklad a přilehlé prostory kamerami. V jejím případě bylo zjištěno, že předmětný líh prostor daňového skladu opustil. Dle vyjádření stěžovatelky se tak stalo proto, že v rámci běžného provozu v jejím areálu je líh přepravován z prostor, kde je uskladněn, cca 15 metrů do „míst“ v téže budově, kde je zpracováván. Nádobu s lihem správce daně zachytil při přemístění z daňového skladu č. 6 do daňového skladu č. 4. V cílovém skladu z důvodu manipulace s jinými výrobky nebyl prostor k uložení, proto byl líh dočasně umístěn mimo daňový sklad. Stěžovatelka tuto skutečnost dokládala i čestnými prohlášeními zaměstnanců. V průběhu správního řízení tedy nebylo sporu, že se v době kontroly předmětný líh nacházel mimo daňový sklad. Popsaný postup přesunu lihu mezi daňovými sklady představoval běžnou manipulaci, kterou stěžovatelka v areálu prováděla již od povolení daňových skladů, jak sama uvedla. Dle jejího tvrzení celní orgány o výše popsaném způsobu manipulace s lihem věděly, neboť ji měly již dříve několikrát kontrolovat a prostor areálu měly snímat i celní kamery. Toto tvrzení nebylo v průběhu správního řízení ze strany celních orgánů potvrzeno ani vyvráceno (ačkoliv ho stěžovatelka uplatnila již v odvolání proti rozhodnutí o propadnutí lihu). Otázkou, kterou je třeba zodpovědět, proto zůstává, zda to, že správce daně po dlouhou dobu věděl, že stěžovatelka přepravuje líh přes několikametrový úsek nezahrnutý do prostor daňového skladu, má mít vliv na posouzení zákonnosti jeho postupu v této věci.

[12] Pokud celní orgány o způsobu manipulace s lihem věděly delší dobu, tiše jej tolerovaly a nezasáhly, musí pro to existovat nějaké vysvětlení. Ukončení udržování protiprávního stavu kompetentním orgánem je nepochybně legitimní, nicméně není na jeho libovůli, jak a kdy tak učiní. Jednoduše lze říci, že není ospravedlnitelné, pokud celní orgány bez dalšího sankcionují chování stěžovatelky, o němž dlouhodobě vědí a stejnou

dobu je tolerují. Není přitom z pohledu stěžovatelky jako adresáta veřejné správy rozhodné, zda si protiprávnosti jejího počínání nebyly vědomy, nebo je k přehlížení závadného stavu vedly jiné, i mimoprávní důvody jako např. nedostatečná personální kapacita apod. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že postulátu „dobré správy“ by za popsané situace odpovídal jedině takový postup, kdy by správní orgán užil svého oprávnění protiprávní jednání stěžovatelky s okamžitou platností zastavit (k tomu slouží institut zajištění, který zabrání zmizení lihu z dosahu celních orgánů), sdělil jí k tomu důvody a poučil ji o tom, že je potřeba zjednat nápravu, nebo dojde k propadnutí zajištěného výrobku. K nápravě (ať již prostřednictvím rozšíření prostoru daňových skladů nebo změnou způsobu manipulace s lihem) jí měl být poskytnut dostatečný časový prostor. Protože podmínky režimu podmíněného osvobození od daně jsou z dobrých důvodů popsaných výše nastaveny přísně, představují případné ekonomické ztráty stěžovatelky vyvolané znemožněním dokončení výrobní operace, která byla dosud běžně prováděna (avšak z pohledu celních předpisů nevhodným, zakázaným způsobem), přijatelný následek krytý běžným podnikatelským rizikem, jež subjekt podnikající s vybranými výrobky musí snést.

[13] Nejvyšší správní soud si je vědom právní úpravy v § 42d odst. 1 zákona o spotřebních daních, která správci daně nedává možnost správního uvážení při ukládání sankce (tento závěr potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 Afs 148/2014 - 70, a ze dne 27. 2. 2013, č. j. 7 Afs 55/2012 - 23), nicméně za situace, kdy náhle dochází ke změně praxe celních orgánů, která není podložena důvodnou změnou okolností (např. změnou právní úpravy), má správce daně v souladu s § 6 odst. 3 daňového řádu nejprve daňový subjekt poučit a až v případě, že ten včas adekvátně nezareaguje, sankcionovat. Podmínkou takového postupu pochopitelně je, že u daňového subjektu není jakékoli podezření, že by jeho jednání mohlo být motivováno záměrem spáchat daňový podvod. V tomto případě není z vyjádření celních orgánů ani obsahu správního spisu patrné, že by správní orgány měly za to, že stěžovatelka byla takovým záměrem vedena.

[14] K námitce uvolnění a opětovného zajištění lihu Nejvyšší správní soud uvádí, že správce daně skutečně rozhodl dvakrát o téže věci, když v době probíhajícího řízení o propadnutí věci rozhodl o uvolnění zajištěného lihu. Toto pochybení bylo napraveno, neboť žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 10. 2015, č. j. 52083-2/2015-900000-302, rozhodnutí správce daně (o uvolnění zajištěného lihu) prohlásil za nicotné. Nesprávný postup správních orgánů nelze v obecné rovině vyloučit, proto právní řád upravuje řadu institutů, jak se mohou účastníci řízení bránit a dosáhnout nápravy. Uvedené pochybení správce daně (které žalovaný napravil) však nemá dopad na posuzovanou věc a stěžovatelka ho ani nedovozuje (dokonce v kasační stížnosti připouští, že se nejedná o právně relevantní argument).

[15] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v průběhu správního řízení se celní orgány nedostatečně zabývaly námitkou stěžovatelky týkající se předchozích kontrol a vědomosti o způsobu, jakým běžně s lihem nakládá. Nyní proto nelze posoudit, zda se o lihu mimo daňový sklad celní orgány dozvěděly poprvé při kontrole dne 2. 10. 2013, nebo zda pouze změnily přístup a dříve akceptované nebo tolerované chování stěžovatelky se

rozhodly postihnout. Bude proto zapotřebí doplnit skutková zjištění o tyto okolnosti umožňující provést úvahu, zda byl zvolený postup celních orgánů zákonný, nebo jestli zde byly okolnosti, pro něž by bylo v rozporu se základními zásadami správy daní a neúnosně formalistické rozhodnout bez dalšího o propadnutí lihu.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek zrušil (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Za použití § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil i napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Zruší-li Nejvyšší správní soud i rozhodnutí správního orgánu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento správní orgán vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Celní orgány jsou povinny v navazujícím řízení ověřit, zda je důvodná námitka stěžovatelky, že o manipulaci s lihem mimo prostory daňových skladů v jejím areálu dlouhodobě věděly či mohly vědět (vycházet lze ze záznamů celních kamer, provedených místních šetření a dalších podkladů, které mají k dispozici od okamžiku, kdy byl daňový sklad povolen). Potvrdit rozhodnutí o propadnutí lihu bude možné, pouze pokud se tato obrana stěžovatelky ukáže být nepodloženou.

[17] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, a proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, je nutno považovat ji za úspěšného účastníka. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelce přísluší náhrada odměny za pět úkonů právní služby, a to převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, podání žaloby, repliky k vyjádření žalovaného k žalobě, kasační stížnosti a repliky k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Odměna za jeden úkon činí podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3100 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k odměně za každý úkon přičíst 300 Kč na úhradu hotových výdajů. Celkem tak náklady řízení tvoří součet částky 8000 Kč za soudní poplatky (3000 Kč za žalobu a 5000 Kč za kasační stížnost) a 17 000 Kč za právní služby (pětkrát 3400). Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku 3570 Kč, kterou je povinen odvést z odměny za zastupování podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 28 570 Kč je žalovaný povinen zaplatit stěžovatelce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2018

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu